

Arrest

nr. 253 399 van 23 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat C. VAN CUTSEM, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 juni 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 september 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en u bent geboren op 29 november 1997 te Mejicanos, San Salvador. U woonde vanaf uw geboorte tot 20 augustus 2019 in het huis van uw ouders

in Mejicanos. Uw moeder woont hier nog steeds. U studeerde aan de Universiteit van El Salvador en werkte af en toe voor uw tantes.

In april 2014, toen u zestien jaar was, werd u bestolen en bedreigd door een lid van de bende MS terwijl u onderweg was naar uw middelbare school. Op 12 mei 2019 belden leden van de bende 18 uw familie thuis op. Ze vroegen naar uw vader, eisten dat hij 300 dollar betaalde en bedreigden uw familie. Uw vader zei dat hij niet kon helpen en heeft de telefoon neergelegd. Dit gebeurde opnieuw op 16 mei, 27 mei, 1 juni, 6 juni en 10 juni. Na 10 juni 2019 sloot uw familie de vaste telefoonlijn af. Op 1 juli 2019 verhuisde uw vader naar het huis van uw grootmoeder in Cojutepeque. Op 19 juli 2019 benaderden twee leden van de bende 18 u aan het commercieel centrum in de Colonia Metropolis. Ze namen u vast, sloegen en bedreigden u, en vroegen waarom uw vader de "quota" niet betaalde. Omdat er steeds meer mensen kwamen kijken, vertrokken de bendeleden. Van 3 tot 6 augustus 2019 reisde u via Honduras naar Nicaragua om een plek te zoeken waar u kon wonen. U bleef hier echter niet omwille van de sociale en politieke problemen in Nicaragua. Op 12 augustus benaderden twee leden van de bende 18 u opnieuw, ditmaal toen u van de universiteit naar de bushalte wandelde. U herkende één van de twee bendeleden van het eerste incident. Ze vroegen u waarom u niet betaalde, bedreigden u met een mes, sloegen u en controleerden uw rugzak en uw broekzakken om te zien of u waardevolle spullen bij had. Nadat er een wagen voorbij reed, rukte u zichzelf los en rende naar de universiteit waar u om hulp vroeg aan een bewaker die vervolgens een taxi voor u belde.

Op 15 of 16 augustus 2019 besloot u El Salvador te verlaten. Op 20 augustus 2019 verhuisde u naar Cojutepeque waar u bij uw vader en tante ging wonen. Op 30 augustus 2019 kocht een andere tante uw ticket om naar België te komen. U ging naar de universiteit tot 26 september, maar gebruikte als voorzorgsmaatregelen hiervoor wel een taxi in plaats van het openbaar vervoer. Op 27 september 2019 diende u een klacht in bij de nationale politie van El Salvador (Policia Nacional Civil, hierna afgekort tot PNC). Op 29 september 2019 bent u vertrokken uit El Salvador en vloog u via Spanje naar België waar u op 7 oktober 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming hebt u de volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een klacht ingediend bij de PNC, een brief van de juridisch adviseur van de politie, krantenartikelen, het aankoopbewijs van uw vliegtickets, twee aangiftes bij de Procureur voor de verdediging van mensenrechten (PDDH), een studiebewijs van uw zus, een document over de behandeling van uw vader, documenten over de aanpak en behandeling van uw tante, facturen van uw grootmoeder en tante met hun adres, uw studentenkaart, foto's van het werk van uw moeder, informatie over uw reisweg, een document van de kwijtschelding van uw inschrijvingsgeld van de universiteit, een badge van het werk van uw vader, uittreksels van uw strafblad, een factuur met het adres van uw vader, uitleg over plaats van bedreigingen, uw getuigenis over uw buurt, Belgische documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgara.be/sites/default/files/>

rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat er grote vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de verklaringen die u aflegt over de bedreigingen en benaderingen van bendeleden. U beweert namelijk dat uw familie zes keer werd opgebeld, met name op 12 mei, 16 mei, 27 mei, 1 juni, 6 juni en 10 juni, en dat door bendeleden omdat ze geld van uw vader wilden (CGVS, p. 23). Hij zou dit niet hebben betaald omdat hij dan zou moeten blijven betalen en ze de prijs zouden verhogen (CGVS, p. 24). In het bewijs dat u hierover neerlegt, een aangifte die u liet doen bij de Procureur voor de bescherming van mensenrechten (PHDD) op 25 oktober 2019, wordt slechts vermeld dat de bedreiging gebeurde in de tweede week van mei 2019 en wordt er niets vermeld van de daaropvolgende bedreigingen. Bovendien valt er in de klacht te lezen dat uw vader niet zou hebben betaald omdat hij veel schulden had. Bij het CGVS geeft u nochtans aan dat uw vader geen problemen had om zijn rekeningen te betalen, en rept u met geen woord over deze schulden (CGVS, p. 12). In de klacht die u indiende bij de nationale politie van El Salvador (PNC), wordt er overigens geen melding gemaakt van deze vermeende afpersing (documenten stuk 3).

Wat betreft het incident op 19 juli, verschilt de versie van de feiten die u ophangt bij het CGVS opnieuw van de versie in de aangifte van de PDDH. In laatstgenoemde valt namelijk te lezen dat twee bendeleden uw 'medewerking' eisten, u fouilleerden, u vervolgens meedeelden dat u niet meer welkom was in de regio en dat ze u zouden doden indien ze u nog eens zouden zien. Ze wilden u tegelijkertijd aanvallen, maar gingen weg omdat er een groep voorbij kwam. Bij het CGVS beweert u dan weer dat ze u expliciet vroegen waarom uw vader het geld niet betaalde en ze u zouden vermoorden indien hij niet zou betalen. U verkondigt bovendien dat ze u weldegelijk sloegen en vervolgens pas vroegen waarom u hier bleef en niet gewoon vertrok. Ze vertrokken, niet omdat er een groep voorbijkwam, maar omdat er steeds meer mensen kwamen kijken (CGVS, p. 23). Weeral moet er u op gewezen worden dat ook van dit incident niets staat in de klacht die u neerlegde bij de PNC.

Ook over het incident van 12 augustus verschillen alle drie de verklaringen. In de aangifte bij de PDDH staat genoteerd dat dit incident plaatsvond rond acht uur 's avonds, terwijl u bij de nationale politie verklaarde dat dit om zeven uur 's avonds gebeurde. Over het verloop van de feiten liet u bij de PDDH optekenen dat u bedreigd werd, ze het geld namen dat u bij zich had, en dat u vervolgens erin slaagde om weg te vluchten naar de universiteit, maar er wordt geen gewag gemaakt van een mes, noch van slagen. Bij de PNC liet u dan weer optekenen dat u ze u bedreigden met een mes, het geld namen dat u bij zich had, en de bendeleden vervolgens zelf weggingen, namelijk dat ze in een zwarte sedan stapten en wegreden van de plaats. Maar ook hier valt er niets te lezen over slagen die u zou geïncasseerd hebben, noch wordt er hier iets vermeld over het geld dat ze eisten van uw vader. Bij het CGVS verkondigt u dan weer dat de bendeleden u sloegen op uw buik en dijbeen, en u bedreigden met een mes. U kon dan weggeraken omdat er auto's van de universiteit voorbij reden en bent beginnen lopen naar de universiteit (CGVS, p. 23). U weet echter niet zeker hoe de bendeleden zijn weggeraakt. U voert aan dat u er eerlijk gezegd niet op gelet had, voegt eraan toe dat u wel een zwart voertuig zag weggrijden en suggereert vervolgens dat het misschien met hetzelfde voertuig was als waarmee ze gekomen waren maar u besluit dat u niet zeker bent (CGVS, p. 26).

Ook over wat er gebeurde na de incidenten zijn er discrepanties in uw verklaringen. In de aangifte bij de PDDH valt te lezen dat uw vader u gedurende verschillende weken met zijn wagen moest brengen naar de universiteit. Bij het CGVS pretendeert u dan weer dat u in die periode de taxi nam om naar de universiteit te gaan (CGVS, p. 13) en gaat u zelfs zover te zeggen dat uw vader u enkel met de auto bracht naar de universiteit toen u net begon te studeren, drie jaar voor de feiten (CGVS, p. 14).

Gevraagd naar tegenstrijdigheden tussen de klacht die u neerlegde bij het PNC en uw verklaringen aan het CGVS, argumenteert u dat dit komt omdat het bij de PNC allemaal snel moest gebeuren en de politie daardoor maar half naar u luisterde en u er ook niet alles wou prijs geven (CGVS, p. 26). Deze poging tot verschoning kan echter niet overtuigen. Er kan namelijk van u verwacht worden, dat indien u werkelijk vreest dat de bendeleden u zouden vermoorden, u hier ook volledige en eenduidige verklaringen over aflegt tegenover de autoriteiten van uw land. Uw schromelijke tekortkoming hierin, trekt uw geloofwaardigheid bijgevolg sterk in twijfel.

Voorts diende u de klacht bij de PNC pas in op 27 september 2019, meer dan een maand na de feiten en drie dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 11, p. 20, p. 23), en wachtte u met aangifte te laten doen bij de PDDH tot 25 oktober 2019, bijna een maand ná uw vertrek. Het is uitermate vreemd dat u pas naar de politie stapte om een klacht in te dienen nadat u al uw tickets had gekocht om naar België te vertrekken. Uw ingeroepen excuus, dat u de politie niet kan vertrouwen, kan niet overtuigen. Zeker gezien u zelf een brief neerlegt van een juridisch adviseur van de politie die u al twee jaar kent en die u zelf benoemt als een betrouwbare autoriteit (CGVS, p. 20) en gezien u uiteindelijk ook bij verschillende instanties aangifte deed. U deed verder ook na het indienen van deze klachten geen enkele moeite meer om na te vragen of er ook enig gevolg aan werd gegeven (CGVS, p. 21). Dat u overigens bij de PDDH geen toelating liet geven om informatie te delen met andere instellingen uit angst voor vergeldingsacties tegen uw gezin, is uitermate vreemd gezien u zelf bij het PNC al een klacht had ingediend. Er kan van u verwacht worden dat, indien u werkelijk voor uw leven vreesde, u ook beroep doet op alle mogelijke middelen beschikbaar in uw land van herkomst en u ook enige moeite doet om uw klacht op te volgen. Zeker gezien u wel nog eens de moeite deed om in november bij de PDDH een tweede aangifte te laten doen, waarin u liet optekenen dat u was moeten verhuizen, het land had besloten te verlaten en bescherming had aangevraagd in een ander land. In het betreffende document staat overigens ook te lezen dat u en uw vader advocaat zijn, terwijl u aan het CGVS verklaart dat u student bent en uw vader professor was (CGVS, p. 12-14) en hiervan ook bewijs voorlegt, meer bepaald uw studentenkaart, de kwijtschelding van uw studiegeld en de badge van het werk van uw vader. Gevraagd naar hoe het komt dat er dan staat dat uw vader advocaat is, heeft u geen idee (CGVS, p. 22). Dit komt uw geloofwaardigheid hoegenaamd niet ten goede. Het is tevens ook opvallend dat u zelf aan het CGVS verklaart dat u klacht bent gaan indienen bij het PNC omdat u dacht dat dit u zou helpen bij uw vraag om internationale bescherming (CGVS, p. 26). Ook bij de PDDH liet u eerst aangifte doen en vervolgens nog eens optekenen dat u het land had verlaten en bescherming had gevraagd in een ander land, opnieuw omdat u dacht dat dit zou helpen bij uw asielaanvraag (CGVS, p. 20). Dit geeft de documenten die u in dit verband neerlegt een hoog gesolliciteerd karakter.

Zelfs indien u werkelijk bent lastiggevallen door leden van de bende 18, dan nog moet er op gewezen worden dat uw familie de telefoonlijn afsloot en nadien niet meer werd opgebeld (CGVS, p. 23). Nadat u op 20 augustus naar Cojutepeque bent verhuisd, hebt u zelf ook geen verdere problemen meer gehad (CGVS, p. 11). U beweert dat dit komt omdat u er amper buitenkwam. Hier moet eerst gewezen worden op het feit dat een beperkte bewegingsvrijheid op zich niet voldoende is om als daad van vervolging of onmenselijke behandeling te worden beschouwd. U bleef overigens in die periode nog naar de universiteit gaan (CGVS, p. 13). Ook uw vader, die de aanleiding van uw problemen vormde, heeft er volgens uw verklaringen geen problemen meer met de bende 18 (CGVS, p. 11). Er kan dan ook geconcludeerd worden dat mocht u problemen hebben gehad, ze van lokale aard zijn.

Wat betreft de diefstal en bedreiging door een bendelid van de MS in april 2014 toen u met de bus naar school ging, verklaart u dat u de dader daarna niet meer hebt gezien (CGVS, p. 10). U bleef bovendien ook nog na het incident de bus nemen toen u naar de universiteit ging (CGVS, p. 9) en u heeft daarmee geen verdere problemen mee gehad (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan ook dit incident bezwaarlijk dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde vast te stellen.

Ten slotte stelt u ook dat u besloot om El Salvador te verlaten op 15 of 16 augustus 2019 (CGVS, p. 17). Echter, gevraagd naar het doel van uw reis naar Nicaragua van 3 tot 6 augustus, licht u toe dat u op zoek was naar een plek om naar toe te gaan, maar er niet kon blijven door de sociale en politieke problemen (CGVS, p. 19). U had dus al eerder besloten het land te verlaten dan wat u het CGVS

voorhoudt. U liet vervolgens pas op 30 augustus 2019 de tickets naar België kopen en vertrok pas effectief opnieuw uit El Salvador op 29 september 2019 (CGVS p. 11, 17), meer dan een maand na uw problemen. Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen, kan men toch verwachten dat u zo snel mogelijk probeert te vertrekken. U reisde bovendien via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen asielaanvraag in. Uw poging tot verschoning, dat u het asielsysteem in België kende en niet dat van Spanje (CGVS, p. 18), kan niet overtuigen. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming indient.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw profiel als zoon van een professor aan een publieke universiteit op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat de door u aangehaalde bedreigingen en de beweerde gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

De overige documenten die u voorlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en uittreksel van uw politieregister, uw blanco strafblad, het aankoopbewijs van uw vliegtickets, uw reisinformatie, de facturen van uw grootmoeder, tante en vader met hun adres, de documenten over de behandeling van uw vader en de aandoening en behandeling van uw tante, het studiebewijs van uw zus, de foto's van het werk van uw moeder en de Belgische documenten, hebben enkel betrekking op uw identiteit, uw reisweg, de woonplaats van uw vader, de gezondheidssituatie van uw vader en tante, de studies van uw zus, het werk van uw moeder en uw tewerkstelling en het onderwijs dat uw volgt in België. Deze elementen staan hier niet onmiddellijk ter discussie en kunnen bijgevolg ook bezwaarlijk dienen om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koester of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 26/06/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. In de bijkomende getuigenis over uw buurt die u na het persoonlijk onderhoud nog liet opsturen, herhaalt u slechts wat u reeds bij het CGVS verklaarde. De twee kaarten met routebeschrijving die u neerlegt, tonen enkel de afstand van uw woonplaats in Mejicanos tot het commercieel centrum en de universiteit. De krantenartikelen die u neerlegt hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie, maar hebben enkel betrekking op de algemene situatie in El Salvador en in uw wijk (CGVS, p. 19-20). Bijgevolg kunnen ook deze documenten bovenstaande vaststellingen niet veranderen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij haalt tevens een beoordelingsfout aan.

Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpt verzoeker, onder verwijzing naar landeninformatie, op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk kadert binnen een binnenlands gewapend conflict en er duidelijk sprake is van willekeurig geweld. Tevens haalt hij persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico verhogen om slachtoffer te worden van het bendegeweld in vergelijking met andere Salvadoraanse burgers.

Daarnaast geeft hij aan dat ook zijn verblijf in het buitenland aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee gepaard gaande gewelddaden.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 23 maart 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants” van 17 december 2020;
- COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020;
- UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij El Salvador heeft verlaten omdat hij en zijn familie door bendeleden van Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) zouden zijn bedreigd. De bende zou hebben geëist dat zijn vader 300 dollar betaalde.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering of het niet betalen van ‘renta’), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politie mensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan

vervolgning of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt vast dat (i) de verklaringen van verzoeker zoals afgelegd op het CGVS, zijn verklaringen opgetekend in de aangifte bij de Procureur voor bescherming van mensenrechten (hierna: PDDH) en zijn verklaringen in de klacht die hij indiende bij de nationale politie van El Salvador (hierna: PNC), op tal van punten niet overeenkomen, (ii) de klachten ingediend bij de PDDH en de PNC een hoog gesolliciteerd karakter vertonen, (iii) deze aangevoerde problemen hoe dan ook niet voldoende ernstig zijn om te worden beschouwd als daad van vervolging of onmenselijke behandeling en van louter lokale aard zijn, en (iv) verzoekers houding niet getuigt van een nood aan internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

5.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van zijn relaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Waar verzoeker benadrukt dat zijn vader de aangiftes bij de PDDH heeft ingediend en sommige discrepanties tussen de inhoud van deze aangiftes en zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS te wijten zijn aan het feit dat zijn vader de incidenten van 19 juli en 12 augustus 2019 niet zelf heeft meegemaakt, weet hij niet te overtuigen. Gezien de ernst van de feiten en indien hij werkelijk vreest dat de bendeleden hem zouden vermoorden, mag worden verwacht dat verzoeker zijn vader zo juist en precies mogelijk inlicht over de incidenten die hem te beurt zijn gevallen, te meer hij zijn vader een aangifte liet doen bij de PDDH (AD CGVS, map met documenten, doc 8 en 14). Aldus mag wel degelijk worden aangenomen dat de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij het CGVS overeenkomen met wat in de aangiftes bij de PDDH wordt vermeld. Bovendien gaat verzoeker er volledig aan voorbij dat een aantal van zijn verklaringen niet alleen in tegenstrijd zijn met wat hij zijn vader liet optekenen in de aangiftes bij de PDDH, maar ook in de klacht die hij zélf heeft ingediend bij de PNC (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 20-21).

Deze talrijke ongerijmdheden tussen verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde aangiftes over elementen die de kern uitmaken van zijn vluchtrelaas, samen met het hoog gesolliciteerd karakter van deze aangiftes evenals verzoekers talmen om El Salvador te verlaten – elementen die verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig ongemoeid laat –, maken dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met bendeleden van MS-13.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vermeende gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit El Salvador.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken. Bijgevolg

maakt hij evenmin aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, in casu omdat zijn vader de gevraagde renta niet zou hebben betaald.

5.5. Verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, namelijk Mejicanos in San Salvador, is verder van louter algemene aard en kan zonder verdere individualisering ervan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin, gelet op voorgaande overwegingen, niet.

5.6. Verzoeker betoogt nog dat hij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden geïsoleerd omwille van zijn verblijf in het buitenland en hij daardoor wordt geacht over financiële middelen te beschikken.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat aldus niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als “returnee”/ terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door MS-13 niet geloofwaardig. Het blijkt dan ook niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden geïsoleerd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te

kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïmpeerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire”, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers betoog dat er persoonlijke omstandigheden zijn die voor hem het risico verhogen om slachtoffer te worden van het bendegeweld in vergelijking met andere Salvadoraanse burgers, is dan ook niet dienstig en behoeft geen verdere bespreking.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan of dat er sprake is van een beoordelingsfout, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES